

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 3316/2019
12.12.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиле мал. АА из ..., коју заступа колизијски старатељ Марта Марковић, стручњак органа старатељства Градског центра за социјални рад у Београду, Одељење Стари Град, против тужених ББ из ..., чији је пуномоћник Мирјана Митић, адвокат из ..., ВВ из ..., чији су пуномоћници Боривоје Боровић и Марина Ивеља, адвокати из ..., и ГГ из ..., чији је пуномоћник Огњен Радић, адвокат из ..., ради оспоравања очинства и утврђивања очинства, одлучујући о ревизији туженог ББ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 53/19 од 11.03.2019. године, у седници већа одржаној дана 12.12.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог ББ изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 53/19 од 11.03.2019. године у ставу првом изреке.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П2 3/18 од 02.10.2018. године, ставом првим изреке, утврђено је да тужени ББ из ..., није биолошки отац тужиле мал. АА из ..., рођене ...2014. године. Ставом другим изреке, наложено је матичару Општине Савски венац да у изводу из матичне књиге рођених издатом за мал. тужилу под текућим бројем .. за годину 2014. брише име оца - туженог ББ. Ставом трећим изреке, утврђено је да је тужени ГГ из ..., рођен дана ...1968. године у ..., отац тужиле, а што су тужени ББ и ВВ дужни признати и трпети да ова пресуда служи као основ уписа чињенице очинства у извод из матичне књиге рођених која се води за матично подручје Општине Савски венац под текућим бројем .. за годину 2014. Ставом четвртим изреке, одређено је да на основу споразума тужени ВВ и ГГ као родитељи тужиле заједнички врше родитељско право, с тим да се као пребивалиште детета одређује пребивалиште мајке у ... у ул. ... број .. . Ставом петим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 53/19 од 11.03.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог ББ и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П2 3/18 од 02.10.2018. године у ставу првом, трећем, четвртм и петом изреке. Ставом другим изреке укинута је ожалбена пресуда у ставу другом изреке и тужба мал. АА одбачена у том делу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену и то одлуке садржане у ставу првом изреке, тужени ББ је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију из свих законом прописаних разлога.

Тужена ВВ је благовремено суду поднела одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП), а све у вези чланова 202. и 208. Породичног закона, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог ББ није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности. Није основан навод ревидента да је другостепени суд погрешно ценио жалбени навод овог туженог да је првостепена пресуда заснована на битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 8. ЗПП, будући да је овај тужени у поступку слободно употребљавао свој језик и писмо, који истовремено представља и службени језик и писмо поступајућег суда. Указивање ревидента на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 5, 7, 9. и 12. ЗПП није било предмет оцене овог суда, будући да се ради о битним повредама одредаба парничног поступка које законом и то одредбом члана 407. ЗПП нису прописане као разлог за изјављивање ревизије.

Према утврђеном чињеничном стању, мал. АА је рођена ...2014. године у ... као брачно дете тужених ВВ и ББ, који брак је закључен 2006. године, при чему је ББ као супруг био уписан као отац малолетног детета. Супружници су живели и радили у ... од 2006. године, с тим да је током 2012. године ВВ напустила заједнички стан у ... и почела да живи у емотивној вези са туженим ГГ, који је држављанин ... и Тужена ВВ је у априлу 2013. године остала gravidна. Она се децембра 2013. године вратила у Србију ради порођаја, а у јуну 2013. године је супругу ББ саопштила да је у другом стању и да је дете зачето уз биомедицинску помоћ. Тужени ББ је сносио све трошкове везане за ризичну трудноћу ВВ. ВВ је са дететом средином 2017. године напустила брачну заједницу и почела да живи сама са ћерком, док је тужени ГГ редовно долазио у њен стан да виђа дете. У поступку ради развода брака и вршења родитељског права покренутог тужбом овде туженог ББ, донета је привремена мера којом је уређен начин одржавања личних односа претпостављеног оца са малолетним дететом, с тим да је обим виђања сужен када је суду предочено да је мајка детета 08.01.2018. године поднела суду тужбу ради оспоравања брачног очинства и утврђења ванбрачног очинства. Дана 07.11.2017. године је по захтеву туженог ГГ извршено ДНК вештачење преко Центра за генетику који је дао мишљење да је он отац мал. АА и да резултат анализе износи 99,999999997%. Тужени ГГ је држављанин ... и ... са пребивалиштем у ..., с тим да је као странац пријавио боравиште у Београду 21.05.2018. године на адреси тужене ВВ. Налазом генетичке анализе од 24.04.2018. године спроведене у овом поступку преко Биолошког факултета Универзитета у Београду, је утврђено да је вероватноћа биолошког очинства ГГ 99,999999997%, којим резултатима је биолошко очинство практично потврђено. Из налаза и мишљења органа старатељства Градског центра за социјални рад, Одељење Стари град, произилази да оба родитеља малолетног детета поседују коректне родитељске капацитете. На рочишту одржаном 02.10.2018.

године колизијски старатељ тужиље је навела да су се биолошки родитељи мал. АА сагласили у изјавама пред Центром за социјални рад и на рочишту да заједнички врше родитељско право, што подразумева и заједничку одговорност, те да место пребивалишта туженог ГГ није од утицаја. Тужена ВВ се противи виђању туженог ББ и тужиље, због чега је он подносио суду предлоге за извршење привремене мере у погледу одржавања личних односа са малолетним дететом, тужбу ради насиља у породици од стране мајке, ради лишења родитељског права и ради уређења начина одржавања личних односа малолетног детета са њим у смислу одредбе члана 61. став 5. Породичног закона.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су утврдили да тужени ББ није биолошки отац малолетног детета, већ да је њен биолошки отац тужени ГГ, а што су остали тужени дужни признати и трпети да ова пресуда служи као основ уписа чињенице очинства у изводу из матичне књиге рођених. Такође су нижестепени судови прихвативши споразум тужених ВВ и ГГ као биолошких родитеља тужиље, одлучили да они заједнички врше родитељско право над малолетним дететом, с тим да пребивалиште детета буде пребивалиште мајке у ..., а све применом одредаба 55, 56, 75, 76, 256. ст. 3. и 4, 260. став 1, 270. и 272. Породичног закона Републике Србије.

На овако утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови применили материјално право и то напред наведене одредбе Породичног закона РС, када су утврдили да су тужбени захтеви тужиље за оспоравање очинства туженог ББ и за утврђивање очинства туженог ГГ основани, као и када су по службеној дужности одлучили о вршењу родитељског права над малолетним дететом – тужиљом и то тако што су прихватили споразум њених биолошких родитеља уз препоруку надлежног органа старатељства да је то у најбољем интересу малолетног детета, те одлучили да они заједнички врше родитељско право над њом.

Наводи ревидента којима указује да нижестепени судови нису правилно и потпуно утврдили чињенично стање релевантно за доношење одлуке о вршењу родитељског права над малолетном АА су неосновани, будући да ревидент није пасивно легитимисан у овом спору ради утврђења очинства, па самим тим ни у спору ради вршења родитељског права над малолетном АА, што је правилно закључио и другостепени суд.

Наиме, у конкретном случају се једновремено одлучивало о два различита предмета спора - првом, ради оспоравања очинства овде ревидента у ком спору нужне јединствене супарничаре представљају дете, мајка и ревидент, будући да је он мушкарац који се по Породичном закону РС сматра оцем јер је дете зачето у току трајања брачне заједнице, и други спор је спор ради утврђивања очинства у ком спору су нужни и јединствени супарничари дете, мајка и тужени ГГ, будући да је он мушкарац који тврди да је отац детета, а истовремено и мушкарац кога сама мајка сматра оцем детета. Након што је у конкретном спору утврђено да ревидент није биолошки отац тужиље, већ да је то тужени ГГ, нижестепени судови су правилно применом члана 260. став 1. ПЗ по службеној дужности пресудом одлучили о вршењу родитељског права над малолетним дететом и то након што су сагласно одредби члана 270. Породичног закона прибавили налаз и стручно мишљење од надлежног органа старатељства. Дакле, у конкретној ситуацији одлуку у овом делу су могли оспоравати

искључиво тужиља и тужени, биолошки родитељи малолетне АА, док ревидент није пасивно легитимисан у конкретном спору.

Без утицаја на другачију одлуку су и наводи ревидента да је предметни поступак требало прекинути до окончања поступака које је он покренуо против тужене ВВ ради лишавања родитељског права, уређења начина одржавања личних односа њега и малолетне АА у смислу члана 61. став 5. Породичног закона и насиља у породици над малолетном АА, будући да су ти наводи већ претходно истицани у жалби и били су предмет правилне оцене од стране другостепеног суда који је закључио да се не ради о претходним питањима од којих зависи исход спора ради утврђења очинства, укључујући и вршење родитељског права над малолетном АА.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић